

Türk Solu dergisi Kürt siyasi tutukluların cezaevlerinde başlattıkları ve hala devam eden açlık grevi eylemleri devam ederken, 5 Kasım 2011 tarihli sayısının kapağına, "Açlık grevini destekliyoruz: Açlıktan Geberin!" başlığını taşıdı.

SPOT dergisi ekibinden Emre Tansu Keten de derginin bu başlığına ve genel olarak derginin yayın politikasına / çizgisine yönelik olarak "Türk Solu: Laboratuar koşullarında faşizm deneyi" adlı bir yazı kaleme aldı.

Keten, yazısında, Türk Solu dergisinin başyazarı olan Gökçe Fırat'ın, aynı sayıdaki, "İlk defa Kürt hareketinin bir eylemini destekliyorum. Biz de dua edelim bir yandan, bu eylemlerinden dönmeler, Türk hukukunun bunlara idamla veremediği cezayı, hak ettikleri cezayı kendileri versinler," cümlelerini içeren yazısından yola çıkarak, derginin ve siyasi çevrenin nasıl bugünlere geldiğini ele aldı.

Yazıyı burada da yayınlıyoruz:

Türksolu: Laboratuar koşullarında faşizm deneyi

Kürt siyasi tutsaklarının 60. gününe giren açlık grevi hakkında hazırladıkları "Açlıktan Geberin" başlıklı kapağıyla bir kez daha gündem oldu Türksolu dergisi. Derginin başyazarı Gökçe Fırat, aynı sayıdaki yazısında ilk defa Kürt hareketinin bir eylemini desteklediğini belirterek şunları söylüyordu: "Biz de dua edelim bir yandan, bu eylemlerinden dönmeler, Türk hukukunun bunlara idamla veremediği cezayı, hak ettikleri cezayı kendileri versinler." Peki, her sayısı aklı başında insanları hayrete düşüren bu dergi ve siyasi çevre nereden çıkıp, bugünlere geldi?

TÜRK SOLU'NUN DÖNÜŞÜMÜ

Türksolu ekibinin kurucusu Gökçe Fırat çulhaoğlu, 1990'larda, İşçi Partisi'nin gençlik örgütlenmesi Öncü Gençlik'te İstanbul İl Başkanlığı görevini yürütüyor. Parti içinde git gide etkili olmaya başlayan çulhaoğlu, 90'ların sonunda Doğu Perinçek tarafından MİT ajanı olduğu iddiasıyla, partiden uzaklaştırılıyor. İP'den uzaklaştırılmasının ardından ufak bir grupla CHP'ye katılan çulhaoğlu, burada da barınamıyor ve kendi ifadesine göre istifa ediyor. 2000 yılında, partisiz kalan bu ekip, İleri ismiyle bir dergi çıkartmaya başlıyor. Erkin Yurdakul ve çulhaoğlu'nun yönetiminde çıkan dergiye Sunay Akın, Yekta Güngör Özden, Öner Yağcı gibi isimler katkı sunuyor. "Atatürkçü Fikir Dergisi" altbaşlığıyla çıkan İleri dergisinin ilk sayılarına bakıldığında, bugünkü çizgileriyle farklı bir şekilde, emperyalizm karşıtı ve Avrasyacı bir söylemin kullanıldığı görülüyor. Bu söylem Türksolu dergisinin yayına başladığı 2002 yılında da devam ediyor. Türksolu'nun 8 Nisan 2002 tarihinde yayınlanan ilk sayısının kapağında Yaser Arafat'ın fotoğrafı ve İntifada'ya Devam sloganı yer alıyor. Bu sayıda Erkin Yurdakul tarafından kaleme alınan çıkarken yazısında, dergiyi çıkaranların tamamının üniversite öğrencisi olduğu vurgulanırken, kendilerinin Deniz Gezmiş'in yolunu izlediği belirtiliyor. "Batıcılığın yarattığı tüm düşünsel çıkmaz bir kenara bırakılmalı" diyen Yurdakul, kökleri dışarıda değil bu topraklarda olan bir siyaset yaratma amacında olduklarını belirtiyor. Gökçe Fırat'ın ilk sayıdaki başyazarısı da emperyalizmle ilgili. Bedri Baykam, Sunay Akın, Öner Yağcı gibi isimler Türksolu dergisine de katkı sunmaya devam ediyorlar.

Derginin bu politik/retorik çizgisi bir süre devam ediyor. 3. sayıda Deniz Gezmiş'i, 14. sayıda Che Guevara'yı, 16. sayıda da Doğan Avcıoğlu'nu kapağına taşıyan dergi, 26. sayısının kapağına "Dayan Irak, Dayan Saddam" sloganını yazıyor. Aynı tarihlerde, İstanbul'da Saddam'la dayanışma eylemi düzenleniyor.

Türksolu'nun en çok tartışılan sloganı "Ordu Göreve" ise derginin 23 Haziran 2003 tarihli 33. sayısında kapağa taşınıyor. Yani, bu, olay yaratan pankartın açıldığı 25 Ekim 2003 rektörler yürüyüşünden 4 ay önceye tekabül ediyor (Bu bize, devletin bu pankartın açılacağını çok iyi bildiğini gösteriyor sanırım). Bu sayının başyazarısında Gökçe Fırat şunları söylüyor: "Ordunun müdahalesi kaçınılmaz hale gelmiştir. (...) Kendi kaderine terk edilmiş mazlum Türk milletinin bu müdahaleyi beklediği ve bunu sonuna kadar destekleyeceği kesindir. Nitekim 28 Şubat'ta da benzer kaygılar ortaya çıkmıştı. Ancak 28 Şubat, bu kaygıların ne kadar yersiz olduğunu, Türk milletinin Ordu'yu desteklediğini ortaya çıkardı"

Bu süreçte, ekibin 2000 yılında kurduğu Atatürkçü Düşünce Kulüpleri Federasyonu (ADKF) üniversitelerde etkinliğini artırıyor. Özellikle Yıldız Teknik Üniversitesi ve İstanbul Üniversitesi'nde örgütlenme çalışmaları yapan ADKF,

yeterli sayıda taraftar kazandığını düşündüğü alanlarda, devrimci ve yurtsever yapılara saldırmaya başlıyor. 2003 yılına gelindiğinde, ADKF'liler, İstanbul

Üniversitesi'nde öğrencilere kimlik kontrolü yapmaya, devrimcilerin afişlerini indirmeye başlıyor. Buna karşı gelişen tepkilere ise satır ve sopalarla karşılık veriliyor. Mayıs ayında, bu ekibin devrimci ve yurtsever öğrencileri yaralamasının getirdiği gerginlik, Yıldız Teknik Üniversitesi önünde büyük bir çatışmaya dönüşüyor. ADKF'nin tam kadro bulunduğu çatışmanın sonucunda, ekibin önde gelenleri de dahil olmak üzere birçok ADKF'li ciddi şekilde yaralanıyor. Bu çatışmanın ardından ADKF çalışması ve Türksolu'nun üniversitelerdeki örgütlülüğü sona eriyor.

Türksolu ekibinin, anti-emperyalist ve Kemalist retorikle, kitlesel öğrenci örgütlülüğü yaratma perspektifinden, ırkçı bir retorikle provokasyonlar yaratma perspektifine geçişinin birinci aşaması Yıldız Teknik çatışmasıysa, ikinci aşaması da "ikinci adam" Erkin Yurdakul'un intihar etmesidir denilebilir. 10 Kasım anmasında İstanbul Üniversitesi Rektörü Kemal Alemdaroğlu'nun üzerine yürüdüğü gerekçesiyle okuldan atılan Yurdakul, 22 Aralık 2003 tarihinde, Beyoğlu'ndaki Türksolu dergisinin bürosundan atlayarak intihar eder. Olayı izleyen Türksolu dergisinde Yurdakul'a sayfalarca methiyeler düzülür. Derginin manşeti "Susun Sıra Neferi Uyusun"dur. Belki de susun uyarısı, olay hakkında şüpheli düşünenleredir. Aydınlik dergisi, sürekli bu intiharın şüphelerle dolu olduğunu iddia eder.

Bu tarihten sonra etnik retorik ve ırkçı çağrılar her sayıda dozunu artırmaya başlar. Mart 2004'te yayınlanan 52. sayı "AKP'ye ve DEHAP'a karşı Türk barikatı" kapağıyla çıkar ve başyazıda şunlar söylenir: "Barikatın Türklük'te kurulmasını öneriyoruz. çünkü Türklük, Tayyiplerin, Apoların iddia ettiği gibi belli bir etnik unsuru değil bir milleti tanımlamaktadır. Türklük, ırkçılığın, mozaikçiliğin panzehiridir." 67. sayı "Azınlık yok, tek dil, tek bayrak" sloganıyla çıkarken, 88. sayıda çok konuşulan başlık atılır: "Kürt sorunu yok, Kürt istilasına var". Aynı başlıkla içeride yayınlanan Gökçe Fırat imzalı yazıda, Kürtlerin Diyarbakır merkezli olmak üzere, Kurtuluş Savaşı'ndan itibaren kontrollü bir şekilde çevre illeri istila etmeye başladığı iddia edilir. Kürtlerin Kurtuluş Savaşı'na katılmadığı, aksine o günlerde Türk'lere karşı sabotajlar düzenlediği söylenirken, bu istila sürecini PKK'nın yönettiği belirtilir. Ancak Çulhaoğlu bu yazısında, örgütün, kurulduğu tarihten, yani 1978'den öncesini, nasıl yönettiğini açıklama gereği duymaz.

89. sayıda ise Gökçe Fırat "Türk oğlu Türk kızı Türklüğünü koru" başlıklı, yine çok ilgi uyandıracak, bir yazı yazar. Bu yazıda, Türk kültürünün Kürt istilasına nedeniyle tehlikede olduğuna, bu nedenle Türk gençlerinin bazı önlemleri acilen alması gerektiğine işaret edilir. Gökçe Fırat özetle şunları söyler: 1. Her Türk, alışverişini mutlaka Türkten yapmalıdır. 2. Her Türk, Türkçe konuşmalıdır. Kürtçe dizi izlememeli, Kürtçe müzik çalan dolmuş binmemelidir. 3. Türk şehirlidir, Kürtler köylüdür. 4. Türkler yemeklerine sahip çıkmalıdır, kebaptan, lahmacundan uzak durmalıdır. ve " 5. Her şeyden önce Türk üremelidir. Artan her bir Türk bebeşi, bizi Ergenekan'dan çıkartacak bir kurtarıcıdır."

Türksolu daha sonraki sayılarında "Kürt varsa, sorun var", "Atatürk ve Kürtler", "Kürtler neden ırkçıdır" gibi yazılarla, geriye doğru bir tarih "okuması" yaparlar. Bu çabalarının sonucunda, Kürtlerin sadece Kurtuluş Savaşı'na katılmadıklarına değil, aslında Kürt diye bir halkın ve Kürtçe diye bir dilin hiçbir zaman var olmadığı sonucuna ulaşırlar. Kürt halkı, emperyalistler tarafından "laboratuvar koşullarında" üretilmiş, Kürtçe ise komşu dillerin bir karışımından var edilmiştir. Buradan çıkartılması gereken siyasi sonuç ise, Kürtlerin silah bırakması ve Kürt hareketinin ortadan kalkmasının değil Kürt kimliğinin ortadan kalkmasının gerektiği Türksolu'na göre. Bu siyasi sonucun pratik çıktısı ise bütün Kürtlerin terörist olduğu ve onlarla mücadele edilmesi gerektiğidir.

Türksolu, bu ırkçı tarihi senaryonun verdiği motivasyonla daha da saldırganlaşmaya başlar. İlerleyen sayılarda, CHP'nin Kürtçüler tarafından ele geçirildiği, MHP'nin Kürt işbirlikçisi olduğu açıklanır. Newroz'un (onlara göre Nevruz), Kürt değil Türk bayramı olduğu söylenerek, kutlamaları yapılmaya başlanır.

TÜRK SOLU'NUN KİTLE SEFERBELİK

ABALARI

İrkçı rotada yayın faaliyetini devam ettiren Türksolu, uzun süre uzak kaldığı sokaklara inmenin vaktidir diyerek 2007 yılında Milli Mücadele Derneği'ni kurar. Bu süreçte ciddi bir efor sarfeden ekip, neredeyse her üniversitede, her akademisyenin odasında Türksolu dergisinin görüleceği bir kampanya başlatırlar. Bu kampanyanın bir diğer yöntemi

de, kapı kapı dolaşarak dergi satmaktır. Bu yazıyı okuyan birçok İstanbullu, evinin kapısında biten Türksolu satıcılarıyla karşılaşmış olmalı. Ancak ekibin asıl amacı dergicilikten kurtulup, bir siyasi hareket haline gelebilmektir. Bu amaçla, ilk önce 23 Nisan 2007’de çağlayan’da düzenlenen Terör’ü Lanet Mitingi’ne “Ordu Irak’a” dövizleriyle katılırlar. Bu provokatif dövizler nedeniyle mitingin düzenleyicilerinden ÇYDD ile sert bir tartışma yaşarlar. Aynı yılın aralık ayında ise “Alışverişimi Türk’ten yapıyorum, param PKK’ya gitmiyor” sloganıyla bir kampanya başlatırlar. Kaya Ataberk kampanya çağrısında şunları söyler: “Türklüğe ve Türk’e her anlamda sahip çıkmalıyız. Bu nedenle alışverişimizi Türklerden yapmalıyız. Hiçbir yerde Türkçeden başka dil kullanmamalıyız, kullananlara da taviz vermemeliyiz. Türk müziği dinlemeliyiz, Türk yemeği yemeliyiz” Yine bu çağrılarda esnafla müşteri arasında geçen hayali diyaloglar yazılıp, ırkçılığın gündelik pratikleri teşvik edilir. çıkartmalar, bildiriler, rozetlerle bu ırkçı kampanyayı yaymaya çalışırlar, ancak başarılı olamazlar (Aynı dönemlerde, batıdaki kasabalarda Kürtlere yönelik linç girişimlerinin ilk hedeflerinin Kürtlere ait dükkanlar olması, bu kampanyanın sonucu değil çıkış nedenidir).

2009 yerel seçimleri öncesi Türksolu kitleleri Kürtlere yöneltebilmek için girişimlerini artırır. 31 Ağustos’ta çıkan “Şehidine sahip çık Türkiye!” başlıklı 251. sayısıyla batıdaki halkı “ayağa kalkmaya” çağırır. 258. sayıda ise “Dağa çıkanı da, dağa çıkartanı da, dağdan indireni de, hepsini asacağız” başlığı kullanılır. 280. sayıda, Ahmet Türk’ün Samsun’da uğradığı saldırıya binaen “Bölücü Ahmet’e Türk yumruğu” başlığıyla Ahmet Türk’ün saldırıya uğradıktan sonraki fotoğrafı konulur. Kasım ayında İzmir’de BDP konvoyunun saldırıya uğraması üzerine yerinde duramayan Türksolu “Güzel İzmirli... Bil ki eline aldığın taş değil yüreğindir...” başlıklı bir bildiri hazırlayarak, İzmir’de yaygın olarak dağıtır. “Yurdunu işgal edenlere karşı elbette Atatürk’ün Bursa Nutku’nda dediği gibi “taşla, sopayla, elinde ne varsa” direniyorsun” denilen İzmir halkına daha fazla direniş çağrısı yapılır.

Türksolu ekibi, asker kayıplarının artmasıyla arzuladığı ortamın doğduğuna inanarak çalışmalarına daha da hız verir. 2010 yazında “Apo Asılsın” kampanyası düzenler. İstanbul, İzmir, Balıkesir gibi şehirlerde masalar açılarak, halktan imza toplanır. Aynı dönem, Apo’nun asılmasının yanında Kürtlerin de tehcir edileceği vaat edilir (Tabii ki Ermeni tehciri hatırlatılarak). Gökçe Fırat, halka yönelik propagandalarını arttırdığı bu süreçte, Ülkücülere de seslenir. “Ülkücüye mektup: artık uyanma vakti bozkurt” yazısıyla, Ülkücüleri, kendilerini sokağa çıkmaktan alıkoyan lider ve reislerinden kopup sokağa çıkmaya davet eder, onlara gerçek bir milliyetçi politika vaat eder.

Türksolu’nun bu kampanyaları süreklilik kazanır, 2011 yılında “BDP kapatılsın” ve “Meclis’te terörist istemiyoruz” kampanyaları düzenlenir. Ağustos ayında Türksolu “Al sopanı çık sokağa Türkiye” kapağıyla çıkar. Halk sokağa çıkmaz ama, ekip çıkar. Koltuk altlarında kalaslarla katıldıkları eylemler düzenlerler. Bu süreçte yapılan eylemlerde kadın ve çocukların yoğun şekilde bulunmasını, bu grupta uzun süre yer almış Bahri Güner Ulusal Kanal’da şu sözlerle açıklar: “Bildiri dağıtırken yanımıza kadın ve çocuk veriyordu (G. Fırat’tan bahsediyor-etk). amacı şuydu bence, birimize bir tane PKK’nın gelip bir bıçak sokması, onun arkasından da kendisine pay çıkarmasıydı, ama amacına ulaşamadı.”

Milli Mücadele Derneği de başarısız olunca, bu sefer siyasi parti formunun denenmesi öngörülür ve 2010’un mart ayında Ulusal Parti kurulur. Genel başkanı Gökçe Fırat olan parti, birçok ilde binalar açar. 2011 seçimlerine, İstanbul, İzmir, Mersin, Balıkesir’den bağımsız adaylarla katılan partinin seçim sloganı “Balıkesiri PKK’dan Kurtaracağız”, “Mersin’i PKK’dan Kurtaracağız” şeklindedir. Adaylar yaptıkları konuşmada, kentlerin en büyük sorununun Kürt istilasını olduğunu, bunu sona erdireceklerini söylerler. Ancak seçimler UP için hüsrarla sonuçlanır.

Türksolu basın ahlakını da hiçe sayan kapaklarının ilkinin ekim 2011’de yapar. “İşte özlenen fotoğraf” başlığının altında, Atatürk heykeli önünde parçalanmış şekilde iki gerilla ölüsünün olduğu bir fotoğraf bulunmaktadır. İkinci kapaksa geçtiğimiz ay yayınlanan ve kapakta yine parçalanmış gerilla ölülerinin başında eğlenen askerlerin fotoğrafının kullanıldığı kapaktır, başlık ise şöyledir: “Teröriste ağlayan ya teröristtir ya ittir”.

FAŞİZM?

Yaptığımız bu uzunca Türksolu tarihi özetinden sonra, Türksolu ekibinin tipik bir faşist örgüt yapılanması olduğunu söyleyebiliriz. Bunu anlamak için önce faşizm kavramını tartışmak gerekiyor. Faşizm, (yanlış olarak) şu an AKP ve mevcut düzeni nitelemek için kullanılıyor olsa da, kendisi özgün bir politik ve örgütsel durumdur. İlk başarılı örneklerini İtalya ve Almanya’da sergileyen faşizmin sınıfsal ve bilimsel analizini Lev Troçki yapmıştır. Troçki Alman faşist partisi Nasyonal Sosyalist İşçi Partisi (NSDAP)’nin gelişimini ve ona karşı gelişen (ya da gelişemeyen)

mücadeleyi incelediği Faşizme Karşı Mücadele (Yazın Yayıncılık) kitabında faşizmin kitle tabanının oluşumunu şöyle açıklar: “İflastan kurtulamayan küçük mülk sahiplerinin, bunlardan üniversitelerden çıkıp da iş ve müşteri bulamayan oğullarının, çeyizsiz ve nişanlısız kalan kızlarının karanlık durumları ve bitmek bilmeyen yakınmaları, düzen ve otorite talebini doğurdu... Küçük burjuvazi maddenin ve tarihin üstünde duran ve rekabetten, enflasyondan, bunalımdan ve açık arttırmalı satışlardan etkilenmeyecek olan daha yüksek bir otoriteye ihtiyaç duymaktadır” (s.446). Yükselen bir işçi sınıfı hareketinin olduğu bir dönemde, üstelik ekonomik kriz nedeniyle yönetenlerin eskisi gibi yönetemediği bir ortamda, yönetici sınıflar için, kendisine de kısmen zarar verebilecek otoriter bir hareket, işçi sınıfının iktidarı almasından daha iyidir. Bu nedenle faşizm yönetici sınıflar için bir imdat frenidir, denebilir. Faşist örgütlenme, hoşnutsuz küçük burjuvazinin örgütlü hareketidir. Maddi koşulları kötüleşen bir Alman esnafı için en kolay düşman Yahudi esnaf ve patronlardır. Onun en kolay motive olabileceği alan ise ırkının “üstün” özellikleridir. Bu gerçeklerden yola çıkan faşist örgüt, kitlelere ırk olarak yönetsel anlamda daha üstün duruma gelmeyi, patronlara ise işçi sınıfını yok etmeyi vaat eder. 1919 yılında kurulan Alman faşist partisi, kurulduğu dönem çok küçük bir azınlığın örgütüydü ve yazdıkları saçmalıktı. Hitler’in 1923’teki başarısız darbe teşebbüsünden sonra hapiste yazdığı Kavgam kitabındaki, birbirinden kopuk, spontane, retorikten ibaret yazıları, onu okuyan birçok solcuya saçma gelmiş, ama o yüzbinleri etkileyebilmiştir.

Son dönem Avrupa’da gelişen neo-Nazi örnekleri de incelendiğinde aynı yöntemin kullanıldığı görülmektedir. Üniversite mezunu işsizlerin/ya da potansiyel işsiz öğrencilerin örgütlendiği, gizli servisle ortak çalışan bu örgütlenmeler, sürekli göçmenlere saldırmaktadır. Göçmenlere yönelik provokasyonlar örgütleyen bu ekiplerin ikinci hedefleri ise soldur. 1996 yılında 0.07 gibi kayda değer olmayan bir oy alan Yunanistan’daki neo-Nazi parti Altın Şafak, bu sene düzenlenen seçimlerde yüzde 7 oy almış, son araştırmalara göre de desteğini yüzde 14 seviyesine çıkarmıştır. Göçmelerin işlettiği dükkanlara ve açtıkları tezgahlara saldırılar düzenleyen, sokaklarda kimlik kontrolü yapan, polis destekli, bu faşistler göçmenlerin yoğun olduğu mahallerde oy oranlarını yüzde 20’ye kadar çıkartmıştır, çünkü halka mahallerini göçmenlerden kurtarmayı vaat etmişlerdir.

BİR FAŞİST KİTLE SEFERBERLİĞİ DENEYİ OLARAK TÜRK SOLU

Dünyadaki faşist hareketlerle karşılaştırdığımız zaman, Türksolu’nun amacı daha iyi ortaya çıkmakta. Yunanistan’ın, son seçimlerde büyük hüsrana uğrayan, aşırı sağ partisi LAOS’un politikasını MHP ile Altın Şafak’ı ise Türksolu’yla karşılaştırmak sanırım hata olmaz. çünkü Türksolu özellikle 2005’ten sonra kesin bir şekilde, faşist kitle seferberlikleriyle, kitle önderi olma politikasını gütmektedir. Onun da programı, tıpkı Nazilerin bütün siyasi akımları (liberalizm, sosyal demokrasi, sosyalizm) reddettiği gibi, bütün yabancı akımları reddeder, yüzde yüz Türk bir politika sunduğunu iddia eder. Onun da isminde, tıpkı Nazilerde sosyalist ve işçi olduğu gibi, popülist bir eklenti olarak Sol ismi vardır. Onun da temel vaadi, tıpkı Nazilerin Yahudi sermayesini ortadan kaldırması gibi, Kürt sermayesini ve işgücünü ortadan kaldırmaktır. Onun da yakın vadede temel amacı, tıpkı Hitler gibi, Gökçe Fırat merkezli bir lider kültü, bir kurtarıcı miti yaratmaktır. O da, tıpkı Hitler Gençliği isimli örgüt gibi, bir paramiliter güç olarak Genç Türk isimli bir örgütlenmeye gitmiştir. O da, tıpkı günümüzdeki Alman ve Yunan neo-Nazileri gibi devletle gizli kapaklı işler yürütmektedir. O da, sürekli olarak örgütsel formunu değiştirerek, her yolu deneyerek, politika alanına açılan her kapıyı zorlamaktadır. Bunu yaparken, bir argümanı diğerini tutmayan yazılarla, bir sayfası diğerini karşılamayan dergilerle eklektik ve gerçek olmayan bir tarih ve politika üretmektedir.

Türksolu’nun bugün büyümemesinin temel sebebi yönetici sınıfların böyle bir örgüte ihtiyaç duymaması. Ancak, son on yılda Dünya Türk Olsun’dan Atsız’lara kadar birçok neo-faşist örgütlenme deneyinin en ısrarcısı ve en gündemde olanı Türksolu’dur. İnegöl, Dört Yol, Altınoluk ve Zeytinburnu gibi Kürt halkına yönelik ırkçı kalkışmaları, içerisine girip daha da kışkırtmaya çalışan bir ekiptir aynı zamanda bu. 29 Ekim ve 10 Kasım’da, çoğunluğun onlardan habersiz ve bağımsız gelmesine rağmen, binlerce kişiyi alanlarda toplayabilen, onlara hitap edebilen bir faşist örgüt her zaman tehlikelidir.